PP CURIERUL INFORMATIV PP
al partidului
PENTRU PATRIE
Anul V, Nr. 49-50, IULIE-AUGUST 1999;20 PAG.

TREI NECUNOSCUTE PENTRU 1999

EDITORIAL

Ţările care, precum România, se află în mlaştina dificultăţilor economice au fost botezate „emergente"·asemenea unor insule care ies la suprafaţă când se produce reflexul ele, încearcă să se înscrie pe o traiectorie economică sănătoasă.

Dar - aşa cum crede responsabila cu studiul riscului în aceste ţări – Ricoeur Nicolai – există „surse de perturbaţii în aceste ţări, care, dincolo de riscurile cunoscute ce vin din China şi Brazilia, precum şi cele subevaluate legate de Turcia şi Africa de sud, EUROPA DE EST ne-ar putea rezerva surprize neplăcute – mai ales în cazul încetinirii cererii occidentale. Monezile ţărilor ce ar trebui să beneficieze de convergenţă sunt foarte căutate după introducerea *euro-ului* (S. red.). Afluxul de devize în ţările al căror comerţ exterior este desechilibrat poate deveni exploziv".

Există trei indicatori ce trebuie să fie supravegheaţi: rezervele băncii centrale a Braziliei, care au coborât - în momentul declanşării crizei (august 1998)- de la 75 miliarde de dolari, la 38 miliarde la 1 ianuarie 1999 – adică cel mai mic nivel după reforma monetară din 1994; al doilea: cursul „brent-ului" la Londra; adică cursul petrolului care a scăzut în cursul unui an cu 40% aducând mari prejudicii marilor exportatori (Rusia, Venezuela, Mexicul); în fine, preţul imobiliarului în Hongkong (odată cu retrocedarea regiunii Republicii Chineze). Vă veţi întreba: ce treabă avem noi cu toate astea? Ei bine, în lumea financiară, circulă o vorbă - care s-a dovedit adevărată- de genul: „zborul unui fluturaş la Bejing poate produce o furtună pe Wall-Street".

Multe din ţările „emergente" suferă din pricina datoriilor excesive; unele dintre ele sunt ameninţate de un krach bancar; şi toate sunt fragile, în faţa mişcării pieţelor, pe care nici nu le pot controla şi nici, măcar, prevedea şi de aceea 1999 se va termina în faţa unui an în care, spunea Cardoso, preşedintele Braziliei, „vom avea parte de sudoare, lacrimi şi bani puţini".

Creşterea nu se va întoarce – şi doar în procente mult mai mici decât înaintea acestei crize – decât după anul 2000.

Dintre cei trei giganţi – Rusia, China şi Brazilia – primul a căzut Rusia în 1998 şi chiar dacă ţările Europei Centrale au rezistat, graţie reorientării schimburilor cu Occidentul, totuşi pierderera pieţei ruse a jenat mult anumite intreprinderi – inclusiv pe cele ale României.

Brazilia se află în faţa unei alternative crude: sau va renunţa la susţinerea „realului" (moneda naţională) sau îşi asumă riscurile unor confruntări sociale şi politice impunând austeritatea (Situaţia asemănătoare – păstrând proporţiile - cu ceea ce s-a întâmplat în România ultimilor zece ani). China se afla într-o situaţie asemănătoare – activitatea fiind asigurată numai prin investiţiile străine şi exporturile fiind la punct mort.

Dacă efortul public se va diminua şi se produce o devaluare a „yuanului" (moneda Chinei), atunci consecinţele vor fi dramatice pentru toate monezile regiunii; şi nu numai.

Se ştie că principala resursă a ţărilor „emergente" este exportul; şi, că, din această pricină, ideea cu capra vecinului este profund greşită; dimpotrivă, numai dacă vecinul meu o duce bine, am şi eu şanse să mă descurc. Exemplul este Rusia: dat fiind că, 43%, din exporturile ţării, se bazau pe gaze şi petrol, şi din pricina scăderii cererii pe piaţa mondială Rusia nu a mai făcut faţă balanţei deficitare. Iar consecinţa este o scădere a importurilor – unele venind din România – şi o creştere a împrumutului - în primul rând din partea BM şi FMI – cu sume uriaşe, sume care ne afectează şi pe noi, pentru că nici aceste organisme financiare nu sunt un sac fără fund!

O altă ţară care nu merge foarte bine şi din care veneau comenzi masive – (absorbea un sfert din comerţul regional) –, Japonia, se află într-o recesiune severă şi în ciuda măsurilor de relansare şi scăderii impozitelor, consumul nu o ia din loc. Şi asta are legătură cu noi: Japonia este o ţară care îmbătrâneşte. Şi, acolo unde sunt puţin copii, economia nu o duce prea bine!

(continuare in pag. 16)

Doru MIHAIL

Legislaţie

Extras din Legea alegerilor locale (70/1991, rep.1996) Art. 57:

„... Partidele neparlamentare, alianţele politice şi alianţele electorale au acces, gratuit, la serviciile publice teritoriale de radiodifuziune şi de televiziune, numai în măsura în care depun liste de candidaţi în minimum 50% din circumscripţiile electorale de pe cuprinsul unui judeţ ce intră în raza de acoperire a studiourilor teritoriale respective. Timpul de antenă acordat în aceste situaţii va fi proporţional cu numărul listelor complete de candidaţi depuse în teritoriul respectiv. La serviciile naţionale publice de radiodifuziune şi de televiziune au acces partidele politice neparlamentare, alianţele politice şi alianţele electorale care depun liste complete în cel puţin 50% din circumscripţiile electorale din 15 judeţe".

COMUNICAT

„Partidul PENTRU PATRIE" a luat cunoştiinţă - din mass-media scrisă şi audio-vizuală - de agitaţiile unui grupuscul (se pare că sprijinit logistic şi financiar de forţele revizioniste ungare) de aşa numiţii „intelectuali transilvăneni", intelectuali care cer, într-o aşa zisă *„Declaraţie de la Cluj"*, ca maximă revendicare, autonomia provinciilor româneşti Transilvania – Banat şi, ca minimă revendicare, cel puţin o substanţială „subsidiaritate"...

Indiferent de numele acestor „intelectuali", indiferent de „originea" etnică a unor semnatari ai pomenitei „declaraţii", indiferent de termenii, cu abilitate folosiţi, indiferent de forţele care sprijină aceste manifestări, *„Partidul PENTRU PATRIE"* declară, cu fermitate, că, respectând libertatea de opinie (libertate garantată Constituţie), *condamnă* şi va combate, prin mijloace paşnice şi legale, acum şi în viitor, orice fel de acţiuni care, prin consecinţe, periclitează unitatea naţională, unitate câştigată cu jertfe de sânge în peste 2000 de ani de lupte.

Deasemenea, „Partidul PENTRU PATRIE" declară că România actuală are o Constituţie şi această Constituţie trebuie respectată de fiecare cetăţean român (vezi Constituţia, art.1, al.1, art.2, al.1, al.2, art.3, al.1,2) şi, deci, şi de domnii „intelectuali transilvăneni".

Iunie, '99

Preşedinte al
„Partidului PENTRU PATRIE"
dr. ing. Constantin IULIAN

CĂTRE,

Comitetul de organizare al MIŞCĂRII UNIONISTE din ROMÂNIA
- În atenţia dl. general (r) Constantin LĂŢEA –

„Partidul PENTRU PATRIE" a studiat cu atenţie *„Apelul Mişcării Unioniste din România"* înaintat nouă...

„Partidul PENTRU PATRIE" apreciază, în mod deosebit, iniţiativa dv. privind unificarea tuturor românilor în vederea ridicării unei „noi structuri politice", structură ce urmează a fi stăpânită de o „maximă competenţă şi de desăvârşită moralitate"...

Toate punctele acestui *apel* se regăsesc în apelurile, comunicatele, manifestările, programele şi chemările emise de Consiliul Politic al partidului nostru. Ele pot fi consultate în colecţia publicaţiei noastre (*„Curierul Informativ al Partidului PENTRU PATRIE"*), publicaţie cu apariţie lunară.

Partidul nostru aşteaptă cu interes viitoarele dv. manifestări în vederea unui eventuale asocieri la acţiunile dv.

Cu deosebită stimă,

Preşedinte al
„Partidului PENTRU PATRIE",
dr. ing. Constantin IULIAN

Secretar general,
ing. Corneliu SULIMAN

RĂSPUNSURI LA SCRISORI...

În cursul a.c. am primit de la un tânăr din Bacău o „scrisoare - memoriu" plină de reproşuri la adresa Consiliului Politic al *Partidului „Pentru Patrie"*.

Cunoscând situaţia din ţară şi strădania celor puţini, dar angajaţi efectiv în acţiuni, deci în fapte (printre care nu se află acest tânăr), m-am întrebat: ce experienţă are, ce a realizat în viaţa sa, până în prezent, autorul acestui *memoriu*, în familie, în profesie, în politică? Are el acoperirea morală să arate cu degetul? Desigur, dreptul îl are, dar acoperirea morală, acoperirea prin fapte?

Considerând că ar avea-o mi-am zis: ideile sunt interesante şi merită să fie reţinute, analizate şi discutate. Unele concluzii, însă, sunt false, fiindcă false sunt premisele de la care pleacă. Oare nu este informat? Admitem.

Dar să iau pe rând reproşurile dlui C.T. din Bacău, citând, între ghilimele, câte o afirmaţie –reproş, din scrisoarea domniei sale.

◆ *„Partidul PENTRU PATRIE nu are vizibilitate (nu este luat în consideraţie) pe scena politică a ţării".*

Este în parte adevărat. Dar care este cauza? Partidul este mic şi de aceea nu este luat în consideraţie. Şi este mic fiindcă activitatea din multe filiale este slabă. Bacăul face parte din această categorie. E uşor să vezi în afara ta vina, să critici şi să te rezumi la a *da sfaturi* (s. red.)!

Câţi tineri a recrutat dl. C.T. şi la ce acţiuni a participat de când este în *Partidul PENTRU PATRIE?*

Tinerii care vor să iasă în faţă trebuie să aibă, în spate, fapte, nu vorbe. Ce greutate putem acorda vorbelor unui tânăr când ele nu sunt acoperite de fapte?

Se ştie, conform legislaţiei actuale, că, dacă într-un judeţ, la alegerile locale, spre exemplu, se depun liste complete în 50% din circumscripţii, partidul, în campania electorală (şi nu numai), are dreptul să ceară timpi de antenă (la radio şi TV) pe posturile locale.

(continuare în pag.4)

Constantin IULIAN

RAPORT ASUPRA DEZVOLTĂRII UMANE

(urmare din nr. 48 /1999)

Şi din rapoartele precedente ale PNUD au scos în evidenţă distanţa imensă care separă pe cei bogaţi dar, din raportul publicat în 1998, se afirmă că, într-o serie de cazuri, s-a produs o regresiune: „nu mai puţin de 100 de ţări – toate în dezvoltare sau în tranziţie – au cunoscut un recul economic serios în cursul ultimilor 30 de ani: în consecinţă venitul pe locuitor este inferior a ceea ce era acum 10, 15, 20 sau chiar 30 de ani!

Despre această regresiune merită că cităm anumite afirmaţii din raport: „între 1995 şi 1997 - în ciuda creşterii spectaculoase a venitului unui mare număr de asiatici – numai 21 de ţări în curs de dezvoltare prezintă o creştere a PIB-ului cu cel puţin 3% în fiecare an, ceea ce înseamnă ritmul minim necesar pentru a se putea produce o reducere a sărăciei.

Alt exemplu semnificativ: „consumul unui menaj african mediu s-a redus cu 20% în raport cu cel de acum 25 de ani" în timp ce, în Africa subsahariană, „numărul persoanelor sub-alimentate s-a dublat, de la 103 milioane în 1970, la 215 milioane în 1990".

Dar şi în „Europa de est ca şi în CSI (ceea ce a rămas din URSS) speranţa de viaţă este superioară doar cu un an faţă de cea de acum 35 de ani: 68 de ani azi faţă de 67 în 1960.

Această stagnare reflectă scăderea brutală a acestui indicator – mai accentuat pentru bărbaţi – intervenit începând cu 1989 ca urmare a bulversărilor economice, sociale, politice produse în această zonă.

În Rusia speranţa de viaţă a scăzut cu mai mult de 5 ani.

Săracii sunt, în realitate, primele victime ale tuturor relelor ce au lovit umanitatea în acest veac – de la războaie, la alterările mediului, printre care merită că cităm încălzirea planetei pentru că ilustrează un proverb românesc - „capra face, oaia trage": cincimea cea mai bogată a populaţiei este responsabilă de 51% din emisiunile de bioxid de carbon; cincimea cea mai săracă, care nu produce decât 3%, trăieşte în zonele cele mai vulnerabile pentru viitoarele inundaţii".

„Se afirmă că dacă nivelul mărilor va creşte cu un metru 17% din teritoriul Bangladesh-ului va dispare"... iar Egiptul ar înregistra intrarea în apă a 12% din teritoriul pe care trăiesc 7 milioane de locuitori.

Dat fiind că raportul sus citat, publicat în 1998, foloseşte statistici apărute până la 1995, va trebui să ţinem seama că situaţia din ultimii 4 ani nu s-a ameliorat.

P. S. MICHAIL

♦ *P. S.* : Pentru buna înţelegere a textului amintim că IPH 2 este un indicator care integrează speranţa de viaţă la naştere, procentul de alfabetizare a adulţilor, procentul populaţiei ce nu are acces la apă potabilă, la servicii sanitare, proporţia copiilor mai mici de 5 ani cu insuficienţă ponderală, procentul celor care trăiesc sub pragul sărăciei monetare, şomajul de lungă durată, etc.

CONSERVATORUL TRADIŢIILOR

Negarea tradiţiilor nu poate oferi decât câteva adevăruri relative, o stare de provizorat în care valorile perene sunt răstălmăcite, ba chiar contestate, în vreme ce altele noi nu s-au impus încă. Trăim o falie de timp în care formele au tendinţa de a anula subiectul om afectându-i substanţa gândirii şi a sensibilităţii. Aceasta în ciuda faptului că valorile au o mai mare stabilitate decât formele lor, chiar dacă în istorie şi formele antrenează temporar cerinţe noi, inclusiv spirituale. Dar cum nonvalorile nu fac o tradiţie, ele o pot vicia pentru un timp, pot reinterpreta, reaşeza valorile într-o altă ierarhie decât aceea în care s-au întemeiat, le pot împinge în umbră. Însă, la finalul ciclului, aportul valorilor nu mai poate fi anulat şi nici măcar neglijat decât cu riscurile imense ale disoluţiei societăţii, riscul dispariţiei unei culturi, al naţiunii. Universul valorilor tradiţionale trebuie, aşadar, salvat. Încă de la sfârşitul veacului trecut adevărul acesta imperios a fost semnalat, printre alţii, de un Charles Peguy care, atunci, spera ca, prin salvarea tradiţiei, să fie evitat războiul care se contura la orizonturile Europei. Tradiţia nu are un început pe care să-l poţi data calendaristic; ea continuă a fi un proces de acumulare neîntreruptă. Încetinirea acestui proces, dar şi reîntoarcerea lui în timp, are urmări nefaste asupra societăţii umane în toate componentele ei. Tragicele experienţe ale nazismului şi bolşevismului, cu dispreţul lor pentru viaţa neamurilor şi a indivizilor, îşi mai fac simţite şi astăzi efectele. Soluţii de ieşire din impas există în măsura în care ele derivă din bimilenarul mesaj de iubire al creştinismului. Negarea lui agnostică ori de-a dreptul atee, diversele propuneri de păgânism vechi sau mai nou, se vede unde ne-au adus. O stare de criză nu poate fi vindecată decât printr-un tratament la rândul lui extraordinar, energic. Bolnavul, aflat la limita prăbuşirii totale, apelează la un salvator. La ceea ce protopărinţii noştri latini numeau *conservator vitae civium*, salvatorul vieţii cetăţenilor. O elită dispusă a-şi asuma rolul de conservator al valorilor. Speculaţiile, raţionamentele sterile şi nici chiar judecăţile de valoare nu constituie în ele însele valori, acte de valoare. Numai actele de dorinţă, concretizate în acte de voinţă, se pot converti în valori propriu zise. Poate că unii vor fi convinşi, ca şi mine, că numai furtuna unui reviriment al tradiţiilor noastre şi-l doreşte. Am folosit cuvântul furtună şi acuma îmi dau seama că pe unii ar putea să-i incomodeze. Şi tot acuma îmi aduc aminte că într-un moment la fel de crucial pentru destinul românilor tânărul jurist Avram Iancu l-a folosit într-un context dramatic, dar într-o formulare incompatibil mai plastică: *Am intrat ca o furtună în casele voastre ca să le curăţ de aerul otrăvit*... Dacă e prea mult să-mi imaginez că se va alege Unul dintre noi, nu mi se pare imposibil să se întemeieze conservatorii. Pentru că de o structură conservatoare a tradiţiilor avem nevoie. Un partid conservator de tradiţie.

Corneliu BALA
Satu Mare

(urmare din pagina 2)

♦ (*Răspunsuri la scrisori...*) Iar dacă în 15 judeţe din ţară această condiţie este îndeplinită, partidul respectiv poate ieşi pe postul naţional.

Acesta este doar un exemplu. Se străduieşte Bacăul, şi în special dl. C.T., să îndeplinească măcar această condiţie măruntă pentru a scoate din anonimat *Partidul PENTRU PATRIE* fără să cerşească bunăvoinţa vreunui redactor şi fără să facă compromisuri?

♦ *Alt reproş la adresa Consiliului Politic:* „Majoritatea membrilor continuă să fie compusă din persoane de vârsta a treia, respectabile dar puţine şi lipsite de vigoare şi energia necesare unei activităţi susţinute".

E adevărat că cei ce au ieşit din prigoane şi închisori sunt astăzi bătrâni şi cu sănătatea şubrezită. Dar unde sunt tinerii dornici de luptă şi de jertfă? Nu-i văd nici prin alte partide. Nu cumva aici este cauza principală a nemulţumirii dlui C.T.

La inima câtor tineri a bătut autorul *memoriului* şi ce răspuns a primit?

Şi eu am sondat tineretul de azi şi mare mi-a fost decepţia când am constatat lipsa de disponibilitate pentru ceea ce înseamnă lupta naţională bazată pe jertfă. Ei, tinerii de azi, au fost crescuţi într-o mentalitate total opusă nouă, a celor care ne-am sacrificat tinereţea pentru a sluji interesul naţional.

Ce putem face în faţa acestei realităţi dureroase? Mai ales că noi nu avem dreptul să-i minţim sau să le promitem ceea ce nu le putem da? *Noi le cerem tuturor jertfă.* Câţi pot să răspundă la această cerere? De aici şi numărul redus al celor ce vin să ni se alăture.

Cei în vârstă putem depune, ca mărturie a cinstei noastre sufleteşti, întregul trecut de suferinţă. Dar aceasta îi lasă nepăsători pe cei mai mulţi. Să renunţăm din acest motiv la luptă? În nici un caz. Trebuie să înţelegem că procesul este greu şi de durată. Dacă nu se înţelege acest lucru, nemulţumirile se vor ţine lanţ în rândul celor nerăbdători.

Au mai fost şi alţii care au crezut că ritmul bătrânilor e de vină şi nu lipsa de disponibilitate a tinerilor de azi să ia singuri realitatea în piept. Şi ce au constatat? La ce rezultat au ajuns? Nu numai că nu au adunat o armată numeroasă în spatele lor, dar au rătăcit şi drumul (A se vedea cazurile GULEŞ, SURU ş.a.).

Aşadar nu ritmul bătrânilor e de vină. Analizaţi mai profund problema aceasta *şi nu ridicaţi piatra împotriva celor pe care ar trebui să-i ascultaţi.* Îi veţi mai avea doar câţiva ani lângă dv. Nu cred că merită să le puneţi în spate acuza de veleitarism, când ei toată viaţa şi-au făcut o educaţie bazată pe modestie, smerenie şi jertfă.

În *Frăţiile de Cruce* până recrutam şi încadram un tânăr trecea şi câte un an de zile. Şi nu eram nemulţumiţi.

Graba de multe ori n-aduce nimic bun. Meditaţi asupra acestei probleme şi nu alergaţi după victorii uşoare şi imediate.

♦ *Alt reproş:*

„Partidul PENTRU PATRIE nu are (sau nu a făcut cunoscut), în cei şase ani de existenţă, un mesaj clar, concis şi *incitant* (s. red.) către electorat, în general şi către tineret, în special".

Dar, oare, *Chemarea către Neam şi Ţară* pe care acest partid a lansat-o chiar de la înfiinţare, nu conţine mesajul în cauză? Această chemare a circulat şi circulă în România, reluată fiind şi în *Curierul Informativ* nr.18 din decembrie 1996.

Ea a fost concepută şi redactată de cei ce s-au aflat în fruntea luptei de rezistenţă Naţională, de stegarii acestei lupte. Că nu a avut ecoul dorit, asta nu e vina lor, ci a celor cu suflete împietrite, ca urmare a bolşevizării acestei ţări. Degeaba veţi striga cele mai şocante mesaje în faţa surzilor. Ele vor curge pe alături. Reluaţi această *„Chemare către Neam şi Ţară"* şi recitiţi-o. Conţinutul este cât se poate de incitant, desigur nu e perfect, dar ca el să-şi atingă ţinta trebuie să existe şi omul, cu sufletul dispus să-l primească. Un popor în mare parte comunizat rămâne mult timp insensibil la asemenea mesaje. Ele trebuiesc însă reluate şi din nou aduse şi readuse la urechile electoratului, şi, poate, poate îşi vor găsi ecou şi în sufletele unor tineri, care, scuturându-se de ceea ce au primit ca informaţie greşită, în familie sau şcoală, vor scăpăra într-o bună zi la viaţa adevărată şi vor rodi. Aici trebuie răbdare şi multă înţelepciune. Nu mesajul lipseşte, ci receptorul mesajului. Fiţi mai profunzi în observaţii:

Iată un pasaj din materialul publicat de noi în care mesajul este „clar, concis şi incitant":

„Oameni buni, împreună cu noi, uniţi în frica lui Dumnezeu, vom găsi căile spre salvarea Neamului. Nu v-am minţit şi nu v-am înşelat niciodată. Ne-am ridicat din închisorile comuniste şi din urgia războiului.

Nu avem nici o răspundere pentru grava criză morală, socială, economică şi politică în care se zbate azi Ţara. Noi suntem supravieţuitorii luptei, dusă până la moarte, pentru adevăr, dreptate şi credinţă. Avem conştiinţa că încă suntem datori să contribuim la redresarea urgentă a Ţării, fără răfuieli politice, împreună cu aceia care îşi iau asupra lor povara grea a îndreptării lucrurilor, fără a-i scuti de vină pe cei ce au contribuit direct şi responsabil la stabilirea regimului de opresiune şi crime comuniste.

Lăsăm Opoziţiei constituite sarcina şi onoarea de a-şi face datoria (era în anul 1993; n.n.).

(continuare în pagina 19)

COMUNICAT

Referitor la declaraţiile dlui Şerban Suru – persoană particulară -, făcute la postul de televiziune TELE 7 ABC, în cadrul emisiunii *„Dintre sute de ziare"*, Consiliul Politic al *„Partidului PENTRU PATRIE"* este îndreptăţit să precizeze următoarele:

Ne surprinde că nici în etapa actuală dl Şerban Suru nu înţelege faptul că dânsul NU este un produs al *Mişcării Legionare.* Un lucru este bine cunoscut şi acceptat de toată lumea: ca să fii conducător se impune, cu necesitate, să fii rezultatul firesc al acestei Mişcări. Este oare dl Şerban Suru produs al Mişcării Legionare? Răspunsul este categoric: NU;

Este adevărat că, dl. Şerban Suru, a încercat, de mai multe ori, să se infiltreze în structurile de conducere ale *„Partidului PENTRU PATRIE"* şi, de fiecare dată, a fost RESPINS din cauza nerespectării, de către domnia sa, a normelor democratice prevăzute de statutul partidului.

Consiliul Politic al *„Partidului PENTRU PATRIE",*
dr. ing. Constantin IULIAN

DE VORBĂ CU SĂTENII

Să dicutăm despre politică, oameni politici, politicieni, politicianism. Numele politică ne vine prin limba latină de la cuvântul grecesc polis care înseamnă oraş, politica fiind arta de a conduce treburile unui oraş, şi mai apoi stat, ce trebuie făcut ca statul, aşa cum îl ştim noi astăzi, cu componentele sale: teritoriul, populaţia şi autoritatea de stat, conducerea statului, compusă din şeful statului, regele sau prşedintele, şi celelalte organe ale statului, putere legiuitoare (Parlamentul), Puterea Executivă (Guvernul) şi Putera Judecătorească (instanţele judecătoreşti), ce trebuie făcut ca cetăţeanul, omul din popor, să-şi poată duce liniştit viaţa cu de toate zilele şi să prospere, aceasta este politica.

Întebarea pe care şi-o pun teoreticienii în ale politicii este dacă politica este o ştiinţă sau o artă? Ştiinţă în sensul că există reguli precise ce le poate învăţa cetăţeanul de rând şi aplicându-le devine om politic sau este o artă unde este nevoie de talent ceeace presupune că acela care se vrea om politic să aibă unele însuşiri deosebite de ale simplului cetăţean, calităţi înăscute ce nu pot căpătate prin instruire, un anumit simţ al realităţii şi a ceeace trebuie făcut ca lucrurile să mergă bine în societate. Concluzia la care s-a ajuns este că omul politic trebuie să aibe talent, să fie bine instruit şi pe deasupra trebuie să fie brav, curajos şi cinstit, să aibe caracter.

Politica este mai mult o artă decât o ştiinţă, este nevoie de multă imaginaţie şi iscusinţă.

Exercitarea autorităţii de stat, aşa cum a evoluat societatea omenească dealungul istoriei, nu este făcută de o singură persoană de aceea se crează o adevărată clasă socială, clasa politică, oameni specializaţi în conducerea treburilor publice. Formarea clasei politice, ca aceasta să corespundă pe deplin chemării ei, este un proces de lungă durată, nu se poate face totul peste noapte, ca în basme, este ncesară o muncă susţinută de selectare, instruire şi educare a celor ce vor trebui să îndeplinească sarcina de conducere a societăţi. Cine face aceasta? Partidele politice? Da, partidele politice şi opinia publică.

Cosiderată ca a patra putere în stat, opinia publică, părerea omului de pe stradă dar nu numai a lui ci şi a acelor care publică prin ziare; scriu cărţi, apar la posturile de radio şi televiziune, aşa zişii formatorii de opinie, lideri de opinie cum se mai spune, contează şi ea.

Eficienţa opiniei publice ca moderator politic depinde de gradul de conşiinţă morală, de nivel de cultură şi civilizaţie.

Răspunderea pentru calitatea de guvernare cade asupra partidelor politice şi poinia publică îl reflectă ca atare. Claritatea ideiilor politice şi fermitatea morală sunt necesare pentru ca într-o ţară lucrurile să meargă bine.

Politicianismul este aceea mentalitate, nesănătoasă, a acelora care intră în arena politică nu spre binele societăţii ci spre folosul lor personal, pentru ca să-şi agonisească averi necuvenite.

Noi, *Partidul Pentru Patrie*, călăuziţi de neprecupeţită dragoste de Neam şi Ţară, apărăm credininţa în Dumnezeu şi Patria Noastră România iar calea prin care vrem să relizăm aceasta este formarea unui om care a intrat în câmpul activităţii politice să nu caute interasul personal ci să apere Ţara.

Victor ENE

PROBLEME LEGATE DE AGRICULTURĂ

Timpul, cu temperaturile scăzute pentru această perioadă, precum şi ploile, nu au permis cultivarea multor plante agricole la timp, mai ales porumbul. Ca atare trebuiesc luate măsuri penru cultivare unor soiuri timpurii sau extra-timpurii pentru a permite atingerea maturităţi înainte de începerea ploilor de tomnă. În cazul acordării de îngrăşăminte nu se vor folosi îngrăşăminte complexe, cu proporţie mare de azot (NPK pentru condiţii normale), ci cu proporţie mai mare de P şi K faţă de N. Această proporţie, mai mare de P şi K, faţă de N, grăbeşte coacerea, nu permite o creştere exagerată în înălţime, măreşte rezistenţa la secetă, boli şi cădere. Cultivarea, de porumb zaharat, va permite să se atingă perioada de producţie mare şi zaharificare deplină în timpul convenabil pentru valorificarea la un preţ ridicat. Aceasta nu este pentru porumbul netimpuriu ...

♦ Atrag atenţia asupra depistării din timp ale ariilor de răspândire a cătinei albe (Hyppophoe shamnoates) în toate judeţele, la munte, la deal sau pe malurile râurilor şi în Deltă. Se va aprecia momentul optim de recoltare (când fructele nu mai cresc – august, sept., oct., în funcţie de zonă). Se vor recolta fructe pentru utilizare imediată, ca atare, cu sau fără zahăr, produse de siropuri limpezi sau mai bine tulburi (nectarizate). Vom anunţa la timp reţetele. Se pot usca în poduri încălzite natural, aerisite şi întuneric, umbră. Se vor recolta şi frunze şi tulpini subţiri cu multe fructe ce se vor detaşa cu foarfecele obişnuite sau cu foarfecele de croitorie. Se poate obţine un preţ bun la vânzare sau se pot obţine preparate pentru casă sau pentru vânzare, pentru ajutorarea camarazilor bătrâni, bolnavi de numeroase maladii, oferă rezistenţă la efort fizic şi intelectual.

Cătina albă va trebui cultivată cu scopuri medicinale (asociată şi cu alte plante), pentru fixarea solurilor degradate, susceptibile de a fi antrenate de ape şi de ploi abundente sau pentru valorificarea solurilor ce nu mai pot avea o altă utilizare.

Cei care doresc pot să se adreseze, pentru obţinerea materialului săditor, la Ocoalele Silvice sau Staţiunile de Cercetări Pomicole din judeţe (ex.: Institutul de Cercetări Pomicole Piteşti – Mărăcineni, Staţiunea Bacău, Inspectorate şi Ocoale Silvice).

21 mai 1999

prof. univ. dr. Ion BRAD

(urmare din nr.48/1999)

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI ȚĂRĂNIMEA

Am stăruit asupra *dragostei*, pentru că cine nu ține seama de ea, *nu înțelege nimic din mișcarea legionară.*

Legiunea are în frunte pe Căpitan, apoi gradele și funcțiile legionare. De aceea unii dau porunci, iar alții trebuie să le asculte. *Cu toate acestea nimeni nu este slugă* (s. red.). Poruncile se dau din *dragoste* pentru cel mai mic, pentru îndrumarea lui, pentru desăvârșirea lui și mai ales ca să se asigure *biruința legionară*, care va însemna *biruința neamului*. Ascultarea se face tot din *dragoste*, din dragoste față de Căpitan și Legiune, din dragoste față de neam, care fără ascultare, cu vrajbă, cu ură și cu răzvrătire nu poate fi mântuit. *„Tot ce se face* – scrie Căpitanul – *nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din datorie. Numai din dragoste... Din dragoste pentru legiune și țară"* (7 oct.1935).

Legiunea luptă de ani de zile cu îndârjire împotriva a tot ce e ticălos, putred, murdar și josnic în țara aceasta. Lupta legionară nu izvorăște însă din ură, ci din *dragoste*; din dragoste față de cei ce n-au, față de cei ce suferă, față de cei săraci și batjocoriți, față de cei nedreptățiți, față de cei cinstiți, față de cei muncitori, față de cei viteji, față de toți cei storși de hoardele celor fără de lege, care împânzesc țara și o jefuiesc pentru burta și desfrâul lor. Lupta este *fără de cruțare*, pentru că în alt chip nici n-ar putea fi. Dacă legionarii nu s-ar ridica fără milă împotriva mișeilor, s-ar face vinovați că le-au lăsat răgaz să sugă vlaga neamului și să-l zdrobească pentru totdeauna fără putință de scăpare. Numai cine nu-și iubește neamul, cruță pe trădători, pe dușmani și pe mișei.

Tot din dragoste purcede și *jertfa legionară*. Dacă cea din urmă femeie care-și iubește copilul, e în stare să-și dea viața pentru el, cum s-ar putea să nu se jertfească cineva pentru neamul său, dacă și-l iubește cu adevărat? Neamul e mai presus decât noi toți. El cunoaște întreg șirul de strămoși, care au muncit și murit pe pământul nostru și cuprinde și lanțul întreg al urmașilor, care vor duce făclia românească mai departe și vor trăi după noi pentru mărirea românească. De aceea *neamul este mai de preț decât oricare dintre noi și decât noi toți laolaltă* (s. red.). Cine pricepe lucrul acesta nu pregetă să-și iubească neamul mai mult decât pe sine și decât pe ai săi, cum nu pregetă nici să aducă jertfă necontenit pentru neam, până la jertfa vieții, cum fac toți legionarii, cu Căpitanul în frunte.

Căci nu există mărire adevărată nici pentru ins, nici pentru obște, decât *mărirea neamului* din care fac parte. Degeaba suntem toți îmbuibați, degeaba avem tot soiul de mulțumiri mărunte; dacă neamul trăiește în robie, fără libertate și fără strălucire, tot slugi rămânem și tot vrednici de milă vom fi. Cei care nu se gândesc decât la burta lor și la îmbuibarea lor și primesc bani de la ticăloși care vor să prăpădească țara, nu se deosebesc întru nimic de porcii îngrășați în cocină. *Dacă porcii și-ar da seama că belșugul de care se bucură e spre pireirea lor, n-ar mai lua nici o bucățică măcar în gură și ar face tot ce ar putea să scape de belșugul cocinii* (s.red.). Dumnezeu a dat oamenilor mai multă minte decât dobitoacelor. Oamenii trebuie să-și dea seama că chiar dacă străinii care strecoară în țară și uneltele lor, politicianii, le-ar da unora dintre ei tot ce le trebuie, o fac numai ca să-i amăgească și să-i poată astfel doborî mai ușor. De aceea nimeni să nu-și facă socoteala că are tot ce-i trebuie, că el câștigă pe urma jidanilor și a politicienilor și deci n-are de ce să lupte și să se jertfească, pentru că dacă i se dă astăzi, ca să i se adoarmă simțul de apărare, mâine va fi lovit în moalele capului, el și copiii lui, fără nici o cruțare și se va întinde peste truda și prostia lui împărăția ticăloasă a lui Iuda (a țiganilor azi; n. red.).

Tot din dragoste au izvorât toate legămintele legionare. Conducătorii mișcării s-au legat în fața altarului, în frunte cu Căpitanul, să trăiască în sărăcie, să nu sufere nici o nedreptate pe pământul românesc, să ajute pe cei lipsiți și nevoiași, să păstreze cea mai mare omenie și cinste în viață, să ducă până la capăt gândurile pentru care au pornit bătălia și pentru care au suferit și au murit atâția dintre ei. Nici un partid din lume n-a făcut lucrul acesta, de aceea și uită atâtea dintre ele, îndată ce ajung la putere, de fărădelegile și chiar gândurile lor bune din opoziție și se pun pe jaf, pe îmbogățire fără muncă și pe îmbuibare. Lucrul acesta nu se va putea întâmpla cu fruntașii legionari. Ei s-au legat față de Dumnezeu, față de oameni și față de sufletul lor să-și închine toată viața lor țării. Altfel îi va ajunge blestemul lui Dumnezeu și blestemul oamenilor, ca pe oricine cuteză să-și calce jurămintele.

(va urma)

Traian HERSENI

** Fragmente din lucrarea „Mișcarea Legionară și Țărănimea", București, Imprimeriile Cuvântul, S.A.R., 1940, 36 pagini.*

PLANUL MARSHAL
(ediţia a II-a)

(urmare din nr. 48/1999)

În plus, în Albania, dezvoltarea infrastructurilor rutiere şi feroviare este cu atât mai necesară cu cât portul Durres este debuşeul natural al regiunii kosovare, ale cărei mine de plumb şi zinc nu sunt străine de încrâncenarea forţelor sârbe în regiunea Trepca.

Evident – şi la ei şi la noi - atari acţiuni nu trebuie încredinţate unuia precum Trăenel Băsescu!

Mulţi se vor întreba dacă are rost să ajuţi ţări care, precum Albania, între 1991 şi 1998 a primit vreo 500 milioane de *euro* fără cel mai mic rezultat; aceasta dacă nu acceptăm ca fiind rezultatele pozitive îngrăşarea mafiilor locale şi a căror eficacitate este invers proporţională cu cea a statului.

Dar, precum scrie Hubert Vedrine – ministrul de Externe al Franţei - despre Rusia: „ţările care au cel mai mult nevoie de ajutor sunt tocmai acelea care, din cauza absenţei organizării, sunt incapabile să-l utilizeze bine. Nu te poţi limita să ajuţi doar Elveţia".

Deci, prima măsură este organizarea controlului – pentru că altfel se va întâmpla ceea ce prevedea unul dintre ziariştii români Ionuţ Popescu – când afirma că "nu au americanii şi germanii atâţia dolari, cât putem noi cheltui fără să se schimbe ceva".

Atunci când s-a instituit planul Marshall a fost creată Organizaţia Europeană a Cooperaţiei Economice (CECE) care, din 1961, a fost înlocuită de OCDE.

După experienţele nefericite din Albania şi Rusia unde "prezenţa foarte limitată a Comisiei la faţa locului a redus capacităţile de analiză şi a redus posibilitatea identificări şi instruirii complete a proiectelor în limite rezonabile" deteminând, spunea Curtea de Conturi Europeană, "prea adesea stabilirea unor acţiuni pe baza unor scurte misiuni de scurtă durată care nu dispuneau nici de o cunoaştere detaliată a constrângerilor locale şi nici a relaţiilor cu administraţiile locale".

Lucru şi mai şocant – care seamănă cu cele ce se petrc pe la noi -"comisia nu a instaurat controale contabile elementare din care să reiasă relaţiile dintre fondurile eliberate, cheltuielile efectuate şi disponibilităţile bancare".

Şi, totuşi, chiar în atari condiţii care au dus, înte altele, la sancţionarea comisiei europene, cele 5 miliarde de dolari alocate Bosniei după război au determinat o creştere semnificativă: peste 35% în 1996 – 1997 şi 18% în 1998 cu un PNB de 4100 milioane de dolari.

Al doilea învăţământ ce trebuie reţinut: este obligarea Rusiei de a respecta cererea Statelor Unite, care au impus adoptarea unei politici liberale cu rezultatele ştiute – ceva mai proaste decât la noi – şi de aceea Catherine Samary – profesor de economie la Paris - crede că: "fiind vorba de Balcani nu trebuie să condiţionăm ajutorul de un dogmatism economic pentru că s-ar produce un dezastru" şi să fie evitate privatizările "a la Hussarde" (brutale) şi să evităm şi "a ne da pe mâna FMI în exclusivitate".

Al treilea: după 8 ani de ajutor PECO (ţările din Europa Centrală şi Orientală) se pare că s-a ajuns la o reţetă adecvată: nu trebuie să ne mulţumim doar la semnarea cecurilor, ci trebuie să se constitue o adevărată cooperaţie: "Bruxellul lansează un apel de oferte şi fiecare ţară membră propune unul dintre Ministerele sale să lucreze în numele celor 15, în cadrul unui parteneriat strâns cu echivalentul său polonez, ungar, român, etc., obiectivul fiind degajarea unei culturi şi unui limbaj comune; planul "Balcani" însemnând nu doar bani, ci şi o metodă".

Ar trebui să medităm la exemplul grâului oferit de Statele Unite Europei, după al doilea război mondial: nu s-a distribuit gratuit populaţiei, ci a fost pus în vânzare pe piaţă; beneficiile astfel realizate servind la finanţarea redemarării brutăriilor.

În schimb, în Albania, unde s-au distribuit 5 miliarde de franci în curs de 7 ani – ca ajutor alimentar -nu s-a produs o relansare a agriculturii: tomatele de la Tirana sunt importate din Macedonia.

Ca la noi !

Şi, în fine, trebuie implicată întreaga regiune.

Inclusiv Serbia, care are nevoie, nu doar de bombardamente, ci şi de o economie care să nu semene, în ce priveşte producţia şi productivitatea cu a noastră, cu un complex aeronautic la Panceva ce a produs ultimul avion acum doi ani, cu un salariu mediu de 600 franci pe lună plătit, în geneal, cu trei luni întârziere.

Din aceste pricini - şi din toate celelalte legate de orice regim comunist - 200.000 de sârbi, printre cei mai calificaţi au părăsit ţara în ultimii 8 ani. Tot ca la noi !

Pentru ca situaţia să se schimbe nu rămâne decât o singură metodă: să prezinţi la porţile ţării un alt model bazat pe democraţie şi dezvoltare – aşa cum s-a făcut de pildă în Germania Federală după 1947: căderea zidului Berlinului a fost cosecinţa logică a acestei metode.

Este adevărat că ei aveau şi nemţi!

Va funcţiona reţeta şi în lumea noastră, chiar în absenţa nemţilor ? Nu se poate afirma cu certitudine. Dar nu există altă ieşire.

(sfârşit)

Paul Spiru M.

BREVIAR

(urmare din nr. 48/1999)

Pentru miticii noştri libertatea înseamnă dreptul de a fura orice – de la lebede, la fabrici şi bănci (sau măcar conţinutul acestora); economia este egală cu jecmănirea celui ce nu se poate apăra; munca nu-i făcută pentru om – dovada fiind că oboseşti; principiul „productivităţii" este: „merge şi aşa"; salariul să fie ca în Vest şi munca ca în Est; şi aşa mai departe.

Dorim să intrăm chiar şi în Uniunea Europeană.

Dacă comportarea noastră rămâne cea de azi, vom fi cumplit de dezamăgiţi; şi iar o să ne supărăm pe americani.

Va trebui să acceptăm o monedă unică.

Va exista o Bancă Centrală, la Frankfurt, independentă de Guvernele Uniunii; şi care va face tot ceea ce va putea ca să menţină prosperitatea lor de azi; iar dacă nu ne putem ţine de coloană, dacă şomajul se menţine şi productivitatea scade, atunci ţara respectivă va depinde de politica ei socială şi fiscală.

Euro nu va însemna decât egalitate de şanse la plecare. Apoi câştigă cei mai buni. „Doi vânători sunt alergaţi de un leu, povesteşte patronul firmei Sony; unul dintre ei supravieţuieşte.

- Cum ai reuşit?

- Simplu: aveam adidaşi mai uşori şi am alergat mai iute". Pentru a alerga mai repede nu trebuie să fii cel mai „mare". Inovaţiile tehnologice din ultimii ani s-au născut în „garaje" unde creiere talentate au imaginat viitorul, au inventat produse noi, le-au vândut şi s-au îmbogăţit. Făcând şi nu FURÂND!

Şi ăştia s-au aflat în America unde cadrul social şi fiscal este stimulant; omul nu doreşte moartea caprei vecinului, ci cum să facă pe a lui să fete cinci iezi!

Irlanda este un alt exemplu: un soi „de zonă liberă" unde impozitul pe beneficiu s-a redus de la 32 la 10% pentru toate societăţile străine care aduc capital sau crează locuri de muncă.

Anglia reduce ORICE IMPOZIT care creşte pe continent.

Dacă vrem să intrăm în joc şi să câştigăm trebuie să renunţăm la intervenţii publice pentru crearea sau păstrarea „mamuţilor industriali" şi să creiem cele mai bune condiţii pentru a atrage întreprinzători – de afară sau (şi mai ales) dinăuntru şi pentru a determina explozia inovaţiilor.

Competiţia - asta-i cheia care ne-ar putea propulsa într-o Uniune de care ne despart foarte multe.

• O LECTURĂ OBLIGATORIE:

Cartea pe care o recomandăm este semnată de profesorul de ecologie şi zoologie Francois Ramade şi intitulată *„Marele masacru: viitorul speciilor vii"* şi este inventarul florei şi faunei pământului nostru. Ar fi vorba de vreo câteva bune milioane de specii vegetale şi animale.

Cifra nu este acceptată de toată lumea. De altfel, de două secole, naturaliştii se bat cu cifrele: unii vorbesc de vreo sută de milioane de specii. Au şi argumente. De pildă experienţa făcută de un entomolog – Douglas Erwin - care a stropit câţiva arbori din America Centrală cu un insecticid fulgerător: după ce a numărat insectele căzute a conchis – prin extrapolare - că ar exista vreo 30 milioane de specii şi aceasta doar în lumea insectelor.

Până acum, însă, naturaliştii nu au descris decât doar 1,5 milioane!

Cam acelaşi lucru pare a se petrece şi în lumea ciupercilor – 90 mii descrise dintr-un total probabil de 1,5 milioane, 5000 de bacterii faţă de milionul existent, 1000 de viruşi cunoscuţi din cei 500.000 existenţi.

Această "biodiversiune este cu atât mai mare cu cât climatul este mai cald"; şi, de aceea, jumătate din vietăţile lumii se dezvoltă în pădurile tropicale (Malaezia cu 2300 de esenţe de arbori – de 18 ori mai multe decât în Europa şi care-i de 100 de ori mai mare; pe 60 de hectare din pădurile Guyanei s-au repertoriat mai multe păsări decât în Europa).

Singurul duşman al acestei varietăţi: OMUL !

Din pricina lui s-ar putea să dispară între 1 şi 4 milioanede specii în viitorul secol.

Ceea ce nelinişteşte lumea ştiinţifică este faptul asupra căruia ne atrage atenţia Fr. Ramade: toate plantele cultivate – cele care ne asigură vieţuirea noastră - trăiesc sub ameninţarea unor epidemii ce nu pot învinse decât cu ajutorul "rudelor" lor sălbatice.

Un exemplu recent este cel al maniocului – aliment major pentru o parte a lumii – care a fost victima unei grave maladii şi care nu s-a salvat decât printr-o încrucişare cu o *specie sălbatică*.

Se pare că oamenii au uitat că, atunci când Dumnezeu le-a încredinţat pământul, le-a spus: "creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpâniţi pământul"; ceea ce vrea să spună, cu un proverb românesc, că stăpânul bun tunde oaia şi nu o jupoaie.

Paul S. M.

DE CE NE CONSTRUIM UN SEDIU?...

Pentru că, guvernanţii noştri, de azi şi de ieri, deşi flutură în orice ocazie steagul democraţiei, prin diferite tertipuri ne-au arătat că activitatea unui partid de dreaptă (autentic) nu este pe placul lor şi al celor care-i comandă.

Astfel, în urma numeroaselor noastre intervenţii, scrise (audienţe), la viceprimarii Radu Lucian, Dumitru Popovăţ, la secretarul general al Primăriei şi chiar la Primarul General, ni s-a dat acelaşi răspuns: „NU AVEM SPAŢII DISPONIBILE".

Chiar şi după ce unii parlamentari, care au înţeles justeţea cererilor noastre, l-au atenţionat, pe Primarul General Viorel Lis, că ni se face o nedreptate, acesta a spus categoric: „ĂSTORA NU LE DAU"...

În asemenea „democraţie", ce putem face?...

Să ne ţinem şedinţele în stradă? Mai bine ne construim, cu mijloacele noastre, „CASA NOASTRĂ". Şi am pornit...

Acum ni se cere să ne reamintim de entuziasmantele angajamente pe care ni le-am luat, că vom sprijini, atât din punct de vedere financiar, cât şi prin muncă, înălţarea casei.

Dacă nu ne vom ajuta singuri, cine ne va ajuta?...

Mişu DUMITRESCU

RUGĂCIUNE

Stăpâne-nsângerat, Domn al luminii
şi Veşnicie limpede, Iisuse!
Tu, care ai primit pe frunte spinii
şi cuie-adânci în mâinile-Ţi supuse -

Tu, Domn al Răstignirii şi-nvierii,
Care din cruce ne-ai făcut lumină
şi Răsărit din rănile tăcerii
şi cântec din osânda-Ţi fără vină-

dă-ne-ncleştarea Ta, dă-ne puterea
din ceasul pironirii-nsângerate,
să ne primim şi cuiele şi fierea
ca Tine-n marea Ta singurătate.

Pe fruntea ţării zâmbetul ţi-l pune
şi Neamul care-acum osânda-şi duce
învaţă-l tu amara rugăciune
din clipele suirilor pe cruce.

Cu mâna Ta ca borangicul lunii,
din răni opreşte sângele fierbinte,
închide-n piepturi geamătul furtunii,
sărută-i ţării lacrimile sfinte!

Şi sus, pe crucea crâncenă, pe care
stă Neamul nostru-nsângerat, Tu scrie,
Iisuse, un aprins inel de soare,
Ca semn al Învierii ce-o să vie.

Şi spune morţilor din lut să nu blesteme,
ci sub trifoi, sub dâmburi, sub secară,
s-aştepte paşii Tăi călcând prin ţară
şi semnul munţilor ce vor aprinde steme.

Şi spune morţilor de sub troiţe sfinte
că va veni cândva o dimineaţă
când Neamu-ntreg va fulgera la viaţă,
cuminecat prin sfinţii din morminte.

RADU GYR

SUNTEM...

SUNTEM dintre cei pentru care viaţa trebuie trăită în spiritul moralei creştine, pentru care conştiinţa naţională este cea care ne călăuzeşte urmărind prosperitatea întregii societăţi româneşti, pentru instaurarea dreptăţii sociale şi pentru respectarea libertăţii nenocive.

SUNTEM pentru asanarea radicală a clasei politice româneşti, prin promovarea numai a acelor oameni care oferă garanţii morale şi profesionale, pentru introducerea votului uninominal, dar împotriva promisiunilor electorale nerealizabile, împotriva clienterismului politic, împotriva subordonării conştiinţei celor aleşi unor interese conjuncturale de partid şi care au efecte grave, irecuperabile, asupra viitorului neamului şi societăţii româneşti.

SUNTEM pentru dobândirea demnităţii umane a cetăţenilor României, prin asigurarea de către stat a condiţiilor de viaţă, sănătate şi învăţământ, dar împotriva considerării omului ca o simplă unealtă de producţie la discreţia unora care, fără a munci cinstit, au ajuns stăpâni.

SUNTEM pentru revigorarea economiei româneşti prin generarea de către stat a condiţiilor de afirmare a potenţialului uman şi material de care dispunem, declarându-ne ferm împotriva jefuirii avuţiei naţionale prin vânzări necontrolate la preţuri minime, împotriva unor falimente provocate, direct sau indirect, dar nepedepsite, împotriva unor acorduri şi contracte oneroase.

SUNTEM pentru redresarea agriculturii din ţara noastră prin implicarea efectivă a statului în sprijinirea ţărănimii şi împotriva politicii de distrugere a potenţialului agricol şi zootehnic servind doar intereselor străine.

SUNTEM PARTIDUL PENTRU PATRIE

SUNTEM...

SUNTEM pentru un parteneriat economic cu capitalul străin fără ca acesta să poată conduce la o subordonare necontrolabilă a intereselor naţionale celor externe.

SUNTEM pentru o strânsă colaborare cu Occidentul fără ca aceasta să însemne capitularea în faţa lui şi importul violenţei, a decadenţei morale, a homosexualităţii, a consumului de droguri, împotriva renunţării la istoria, limba, cultura şi tradiţia românească.

SUNTEM pentru întărirea Armatei Române astfel încât aceasta să poată apăra eficient independenţa, suveranitatea şi integritatea Statului Naţional Unitar Român.

SUNTEM pentru respectarea dreptului cetăţenilor români de altă etnie de a-şi păstra identitatea, fără ca aceasta să ducă la segregări teritoriale sau etnice.

SUNTEM pentru sprijinirea reală a întregului potenţial uman al societăţii româneşti, mai ales în cercetarea ştiinţifică, utilizându-l pentru prosperitatea acestei ţări.

SUNTEM pentru conlucrarea cu toţi cetăţenii de bună credinţă, indiferent de formaţiunea din care aceştia fac parte, pentru atingerea obiectivelor comune care se impun, necesare înlăturării efectelor dezastruoase ale guvernărilor iresponsabile de până acum şi redresării societăţii româneşti pe plan moral, social şi economic.

SUNTEM PARTIDUL PENTRU PATRIE

RUGĂCIUNE

Stăpâne-nsângerat, Domn al luminii
şi Veşnicie limpede, Iisuse!
Tu, care ai primit pe frunte spinii
şi cuie-adânci în mâinile-Ţi supuse -

Tu, Domn al Răstignirii şi-nvierii,
Care din cruce ne-ai făcut lumină
şi Răsărit din rănile tăcerii
şi cântec din osânda-Ţi fără vină-

dă-ne-ncleştarea Ta, dă-ne puterea
din ceasul pironirii-nsângerate,
să ne primim şi cuiele şi fierea
ca Tine-n marea Ta singurătate.

Pe fruntea ţării zâmbetul ţi-l pune
şi Neamul care-acum osânda-şi duce
învaţă-l tu amara rugăciune
din clipele suirilor pe cruce.

Cu mâna Ta ca borangicul lunii,
din răni opreşte sângele fierbinte,
închide-n piepturi geamătul furtunii,
sărută-i ţării lacrimile sfinte!

Şi sus, pe crucea crâncenă, pe care
stă Neamul nostru-nsângerat, Tu scrie,
Iisuse, un aprins inel de soare,
Ca semn al Învierii ce-o să vie.

Şi spune morţilor din lut să nu blesteme,
ci sub trifoi, sub dâmburi, sub secară,
s-aştepte paşii Tăi călcând prin ţară
şi semnul munţilor ce vor aprinde steme.

Şi spune morţilor de sub troiţe sfinte
că va veni cândva o dimineaţă
când Neamu-ntreg va fulgera la viaţă,
cuminecat prin sfinţii din morminte.

RADU GYR

IDEI PENTRU TREZIREA ROMÂNIEI

(urmare din nr. 48/1999)

Pentru cei cu venituri foarte mari s-ar adăuga o suprataxă pentru fracţiunea ce depăşeşte o anumită sumă (în timp ce acei care nu câştigă suficient vor primi o alocaţie în funcţie de diferenţa dintre venituri, cheltuieli şi valoarea impozitului).

În plus, va scădea impozitarea acţionarilor – pentru a încuraja asocierea salariaţilor la performanţele întreprinderii lor.

Vorbim fireşte de reinstaurarea capitalismului în România. Dar ar trebui să ţinem seama că, în timpul hibernării noastre socialist-comuniste, capitalismul şi-a schimbat multe din trăsăturile lui, fie şi numai dacă am ţine seama că, americanii, de pildă, extrag o parte din ce în ce mai mare din veniturile lor, din dividentele produse de acţiuni.

În acelaşi timp întreprinderile îi asociază pe salariaţi la rezultatele lor financiare sub forma co-interesării planului lor de investiţii în acţiuni, în ceea ce se numeşte „stock-opţiuni".

Atari fenomene au început să se petreacă şi în Europa iar apariţia monedei unice – EURO – va determina un spaţiu mult mai larg pentru investirea economiilor.

Propunerea experţilor – preluată dealtfel în proiectul noii legi a pensiilor - este crearea unor mari fonduri de pensie, fonduri care vor permite nu numai asigurarea unei pensii echitabile, ci şi asocierea salariaţilor la performanţa bursieră a patronilor, mutualizând riscurile şi furnizând întreprinderilor inovante „carburantul" necesar finanţării creşterii.

Fondurile de pensie urmează a fi girate de profesionişti ai finanţei, asistaţi de sindicate şi de reprezentanţi ai salariaţilor, ca să vegheze la buna desfăşurare a bunului social care este pensia şi pentru a se evita fenomene tip SAFI...

În acelaş timp, prin instruire şi informare, profitul valorizării bursiere – azi rezervată cadrelor diriguitoare – va trebui să ajungă la un număr din ce în ce mai mare de salariaţi –, salariaţi, care, la rândul lor, vor trebui să accepte o anumită flexibilitate a salariului (Nu să facă grevă pentru a obţine salarii mai mari pentru rezultate mai mici).

Alături de alte ţări care au aparţinut „lagărului" dar şi unora precum Franţa, din UE, suntem suntem deţinătorii unuia dintre cele mai extinse şi anacronice sectoare publice: în ultimii 10 ani s-au înfiinţat sau reînfiinţat un număr impresionant de formaţiuni destinate mai ales represiunii – Gardă financiară, Gardieni Publici, Poliţie Vamală, Jandarmerie etc., s-au înmulţit numărul funcţionarilor neimplicaţi în munca profesională a serviciilor medicale; s-au înmulţit funcţionarii primăriilor, prefecturilor etc.; s-au înfiinţat organizaţii care ar fi trebuit să dispară repede dar care se eternizează precum FPS (A se compara viteza cu care Treuhand, în Germania, a privitizat şi şi-a încheiat activitatea având un volum cu mult mai mare de active ce trebuia scos de sub tutela statului).

Preluăm şi noi propunerea expertului francez Michel Godet, profesor la CNAM, care cere instruirea unui „contract al progresului", contract prin care ameliorarea remunerării, în funcţiile publice, depinde de diminuarea progresivă a posturilor, realizabil, fie şi numai prin neocuparea posturilor eliberate prin pensionare (ar însemna o reducere cu 10% în 10 ani).

În al doilea rând: trebuie introdus un element variabil în remunerarea funcţionarilor ţinând seama: de productivitate, de merit, de simţul de iniţiativă.

În al treilea rând: recrutarea, prin contract, şi alegerea lor dintre cei care au experienţă pentru anumite funcţiuni.

Şi, în fine, încredinţarea unor misiuni, ale „serviciului public", sectorului privat: ele trebuie să fie supuse unui caiet de sarcini precis stabilite, sarcini care ar putea să meargă de la transportul urban şi cantine până la marile sectoare precum căile ferate, evacuarea şi transformarea deşeurilor, etc.

Una dintre problemele majore ale lumii moderne – şi în primul rând al statelor dezvoltate – este costul ridicat, şi în continuă creştere, a îngrijirilor de sănătate – şi nu numai – mai ales acolo unde populaţia în vârstă este din ce în ce mai numeroasă.

Acolo, unde, precum la noi, nu există nici controlul cererii, nici al ofertei, unde intrările la buget pentru acest sector sunt eludate mai ales de marile întreprinderi cu capital de stat, unde infrastructura este vetustă, cu spitale de pe vremea lui Cuza, iar altele instalate în clădiri cu alte destinaţii, cu un instrumentar învechit şi cu o industrie farmaceutică insuficient calitativ şi cantativ, fiecare an aduce o creştere a deficitului, o diminuare a listei medicamentelor compensate precum şi a unor prestaţii deosebit de costisitoare: precum cele stomatologice.

Există o discrepanţă majoră între accesul la îngrijire al celor bogaţi şi al celor sărmani; al celor care aparţin structurilor de stat şi partid şi al celorlalţi; al celor care sunt încadraţi în anumite instituţii – MAPN, SRI, CFR - şi al celor care lucrează în agricultura privată.

Ce ar fi de făcut?

Dl. Jean de Kervasoue – autorul unei cărţi - publică, în acest an, *„Sante: pour une evolution"* – („Sănătatea: este nevoie de o revoluţie") şi crede că: trebuie regionalizat sistemul de îngrijiri, sistem ce ar trebui extins la toate cheltuielile pentru sănătate în vederea controlării evoluţiei lor;

că este nevoie de un *comitet ştiinţific* care să definească o normă pentru costul unei maladii; totul în vederea constituirii unei baze de rambursare fiabilă;

şi că trebuie diferenţiat tariful în funcţie de actul medical (azi, în Franţa, se plăteşte aceeaşi sumă pentru eliberarea unui certificat medical ca şi pentru vizita destinată îngrijirii unei suferinţe);

Că trebuie controlate reţetele care cuprind mai mult de 5 medicamente (supracost şi risc de interacţiuni) şi, în fine, analiza sistemului de plată în funcţie de numărul bolnavilor (cetăţenilor) înscrişi pe timp de un an pe lista fiecărui medic. Se presupune că medicul trebuie să-şi îngrijească bine bolnavul pentru a nu mai veni prea des la consultaţii – dat fiind că onorariile lui sunt fixate pe un an, oricare ar fi numărul vizitelor.

Ce-i de făcut pentru SĂRACI?

(continuare în pagina 14)

Pavel Spiru M.

(urmare din pagina 13)

Franța are vreo 4,5 milioane de muncitori care câștigă sub 3400 fr. brut pe lună (Salariul minim este de 6000 fr.); pentru aceștia există un sistem de 8 alocații care să le completeze veniturile. Dar, în acest fel, ei sunt împinși spre dependență economică, sunt beneficiari ai unui sistem care-i determină să nu muncească și, astfel, se creiază capcana sărăciei.

Pentru a ieși din această stare se propune o „alocație compensatoare a venitului", începând cu 28.000 fr., pe an, pentru cel care este fără resurse; cine câștiga 80.000 fr pe an – deci echivalentul salariului minim - nu primește ACR; în rest, acesta variază în mod regresiv, pentru a compensa venitul celui care nu câștigă destul pentru a-i asigura subsistența.

Va trebui să cheltuim mai bine, decât să cheltuim mai mult!

IDEI PENTRU TREZIREA ROMÂNIEI

Evident, că, toate acestea, se petrec și pentru că EDUCAȚIA nu s-a făcut în mod adecvat și asupra bilanțului sistemului educativ francez insista și câștigătorul Premiului Nobel pentru fizică, Georges CHARPAK, autorul unei cărți intitulate: *„Copii, cercetători și cetățeni"*, carte publicată în 1998.

Există filiere de excelență, ultraselective și prestigioase, alături de filiere generale, puțin selective, care pregătesc insuficient, pentru viața activă, formând, mai ales, la nivelul universității, tineri fără grija inserției profesionale; rezultatul: 21% șomeri!

Ce-i de făcut?...

a. – stagii de mai multe luni în întreprinderi, în cursul formării universitare (o făcea și Ceaușescu);

b. – copiii trebuie învățați să se adapteze și nu determinați să înghită cunoștințe;

c. – cheia de boltă a acestei schimbări se află în clasele elementare; cu două priorități: dezvoltarea inventivității copiilor și raționamentul; și, plecând de la o oarecare pregătire științifică, se vor putea ușura programele pentru a se multiplica lucrările practice, încadrate mai ales în științele viului și în fizică.

Unele precizări privind manifestațiile semestrului II

În nr. 48 al revistei noastre, în cadrul obișnuitei rubrici „INFORMARE", a apărut programul manifestațiilor din semestrul II/1999.

Din motive independente de noi, sau de organizatori, au intervenit unele schimbări de date.

Astfel:

- Manifestarea de la Sâmbăta a trebuit să fie decalată pe 25/07.1999 din cauza condițiilor de cazare;
- Ziua de 6 august 1999 va fi dedicată comemorării victimelor de la Miercurea Ciuc (anii '40) și este organizată de Doamnele de la Sibiu;
- Manifestarea de la Târgșor va avea loc pe data de 27-28 august 1999;
- Manifestările legate de *Centenarul nașterii Căpitanului* se vor desfășura după cum urmează:
- 11/09.1999: Pelerinaj la Tâncăbești;
- 12/09.1999, orele 15^{00}, Conferință la Sala Dalles;
- 13/09.1999: Parastas la Biserica Sf. Ilie Gorgani;
- 14/09.1999: Comemorarea victimelor de la Aiud;
- 21/10.1999:Comemorarea victimelor de la Predeal (decalat față de data adevărată a evenimentului cu o lună: 21/09);
- 30/11.1999, Tâncăbești: Comemorarea asasinării Căpitanului.

Pentru modificările survenite cerem scuzele de rigoare.

Consiliul Politic
al *Partidului PENTRU PATRIE*,
George URSA (consilier)

♦ *Notă: Datorită prea multor materiale, și a răspunsurilor oferite de președintele partidului, amânăm publicarea rubricii „Informare" pentru luna septembrie. Totuși, spre știință, publicăm Hotărârile Consiliului Director, hotărâri luate în lunile iunie și iulie 1999:*

(I) a) *„Curierul Informativ* al *Partidului PENTRU PATRIE"* va apare în lunile iulie și august într-un singur număr;

b) Se va da publicității *Comunicatul* (vezi nr. de față) referitor la Transilvania;

c) Se va da răspuns la Comunicatul, adresat nouă de *„Mișcarea Unionistă din România"*;

d) Se suspendă unele facilități financiare acordate filialelor(Hotărâri adoptate la Consiliul Director din 26/06.1999).

(II) a) Se dă publicității un *Comunicat* privitor la problema... „Șefului Mișcării Legionare";

b) Până la viitorul Consiliu Director, șefii de filiale vor stabili, pentru fiecare filială, și ne vor comunica, un purtător de cuvânt și un coordonator al campaniei electorale;

c) Se adoptă modificările de program pe semestrul II (vezi pag. 14; Hotărâri adoptate la Consiliul Director din 31/07.1999).

Consiliul Politic al
Partidului PENTRU PATRIE,
George URSA (consilier)

PĂRINTELE EUGEN BERZA – ZELEA PREZENT!

„1. Şi în vremea aceea se va scula Mihail, marele voevod care ocroteşte pe fiii poporului tău, şi va fi vreme de strâmtoare cum n-a mai fost de când sunt popoarele şi până în vremea de acum.

Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte.

2. Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor scula, unii la viaţă veşnică, iar alţii spre ocară şi ruşine veşnică.

3. Cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea soarelui şi cei ce vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor (Daniel 12, 1)".

Mutat la cele veşnice la 15 august 1996, Părintele EUGEN BERZA, prin ceea ce a înfăptuit şi a clădit, rămâne încă o filă nescrisă a istoriei Mişcării Legionare.

Luptător şi rugător, el a dat totul fără a cere nimic. El a înţeles că suferinţa, martiriul şi moartea sunt condiţiile de neocolit ale ispăşirii, Mântuirii şi Învierii. De aceea el nu s-a înspăimântat şi a primit totul ca un dar.

Născut în anul 1925, la Bacău. De tânăr se înrolează în Mişcarea Legionară - *Frăţiile de Cruce* – Bacău.

La numai 17 ani, în aprilie 1942, este arestat la Siguranţa Generală a Statului de către temuta şi infama brigadă antilegionară condusă de comisarul Aurică Curelea, Oproiu şi Atanasiu. Depus în temniţa Văcăreşti, apoi Galaţi, detenţia îl va întări, îl va înarma, îl va oţeli.

Eliberat, după 23 August 1944, el va continua lupta începută, ca şef al tineretului legionar, *Grupul F.D.C. 47 Ştefan -Vodă* - Bacău.

Va participa şi la organizarea celor maturi, alături de şeful judeţului, precum şi la rezistenţa armată, din munţii Uturea-Slonţ-Bacău, unde va fi capturat de batalioanele Securităţii, la 25 Mai 1948.

A fost condamnat la 20 ani muncă silnică şi a trecut prin temniţa PITEŞTI, infern ce tulbura orice minte, a trecut prin cazemata Aiudului, apoi prin minele de plumb de la Baia Spriei.

Chinuit şi sfâşiat, de „FIARA COMUNISTĂ", el nu s-a supus voinţei prigonitori-călăi – de a se lepăda de crezul lui şi nu s-a făcut părtaş la păcatul lui IUDA.

Ruga i-a fost reazemul suprem şi, în cruntele chinuri, el a transformat lacrimile şi picurii de sânge în mântuire cerească.

Geamătul lui înăbuşit, din nopţile de groază, de deznădejde poate şi de părăsire, cutremură şi azi inimile noastre, ale celor la fel ca el.

În anul 1964 este eliberat din temniţa Aiudului.

Istovit de greul temniţei, hăituit şi supravegheat de kaghebiştii români, el nu abdică de la crezul său.

Renunţă la anii de studenţie prestaţi la *Academia de Înalte Studii Comerciale şi Industriale* din Bucureşti şi se înscrie la *Facultatea de Teologie* din SIBIU pe care o va promova cu brio şi se va preoţii, urmându-şi vocaţia de mare trăitor, rugător şi luptător.

El nu a fost un funcţionar eclesiastic, ci un apostol de iubire şi răbdare, nu aducător de lumină în sufletele celor însetaţi de trăire în Dumnezeu.

Alături de camarazii lui, Părintele EUGEN BERZA a înţeles că poartă o răspundere pentru generaţiile viitoare.

A trăit şi muncit pentru binele Ţării sale, căreia i-a dat totul, a suferit şi a îndurat orice chinuri întru numele Lui Iisus Hristos pentru biruinţa învăţăturii Sale.

Alături de CĂPITAN, alături de ceilalţi camarazi martiri şi viteji acolo în ceruri el se roagă pentru noi, pentru biruinţa Legiunii şi sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie care ne împresoară.

Îndureraţi, cu veneraţie şi recunoştinţă, ne închinăm la mormântul său noi toţi cei ce l-am cunoscut şi am lăsat împreună în pământul Ţării mucenicite o lacrimă de sânge întru ispăşirea păcatelor noastre şi ale neamului nostru.

Învredniceşti-ne, Doamne, de rugăciunea celor plecaţi la Tine, dă-le odihnă şi pace lor, iar nouă, iertare şi ne apără de tot vrăşmaşul. AMIN!

24 iunie 1999, Bacău

Petre C. BACIU

SURU CAL TROIAN

De o vreme, cineva, care se vrea neapărat remarcat, se tot face prezent, la manifestările decente organizate de *Partidul „Pentru Patrie"*, sau la acelea la care şi partidul nostru îşi aduce contribuţia.

Acest cineva este „chipeşul" domn Şerban Suru.

Încercările dumnealui, repetate, de a intra fraudulos în conducerea *Partidului Pentru Patrie*, forţând prevederile legale ale statutului, au fost tratate cu refuz sau indiferenţă, uneori cu respingere categorică, desigur atunci când tupeul său a cerut aceasta.

„Partidul Pentru Patrie îl socoteşte pe Şerban Suru ca un incurabil *bravagist (bravagardist)*. Dl. Suru se umflă din ce în ce în piele (în pene), pompat de veleitari şi de interesaţi. Vrea să devină simbol.

Unii oameni, neavizaţi, tind să-l încurajeze. Din păcate unii tineri îl urmează, atraşi de *ţinuta verde* pe care Suru o etalează indecent şi provocator.

Mai de curând Şerban Suru se prezintă cu titulatura de *„Şef al Mişcării Legionare"*, mişcare, pe care, din păcate nu o cunoaşte şi mai ales nu-i simte chemările profunde, umane, creştine, româneşti.

Poate, şi e liber domnul Suru să facă ce-i trece prin cap sau ce-i (in)suflă alţii; dar îl rugăm, insistent, să lase în pace lucrurile ajunse sfinte prin jertfe mari şi munţi de suferinţă.

Şerban Suru este un impostor în lumea morală şi socială a cărei expresie politică *Partidul Pentru Patrie* o reprezintă.

Pornit, ca „suru pe mirişte", el devine calul troian, ticluit de neprietenii Neamului şi Ţării, şi adus la zidul întăriturii noastre. Disciplina şi onoarea, ajutorul frăţesc şi smerenia îi sunt funciar străine.

Conducerea *Partidului Pentru Patrie* semnalizează membrilor săi poziţia de IMPOSTOR a acestui domn Suru-giu. Semnalează, deasemenea, responsabililor cinstiţi din mass-media românească această impostură. Şi se asociază sesizării, competente, a conducerii Mişcării Legionare, precum şi acelora pe care fundaţiile culturale *„George Manu"* şi *„Buna Vestire"* le vor instrumenta.

Bucureşti,
01 /08. 1999

N. MAZĂRE

(urmare din pagina 1)

Şi toate astea duc la o rarefiere a capitalurilor externe care tind să se refugieze în „calitate" – adică în plasamente sigure printre altele obligaţiile de stat occidentale. Şi iarăşi are legătură cu noi: din pricina incertitudinilor de tot soiul, a ignoranţei generale şi a corupţiei generalizate, deţinătorii de capital din România nu fac investiţii productive, ci îşi folosesc banii pentru a obţine dobânzi mari de la bănci sau din obligaţiile emise de stat!

Iar lucrul cel mai grav – verificat pretutindeni - singurele ţări care speră să iasă din acest haos ostil sunt numai cele care au acceptat REFORMA. Să presupunem că vrei să urci pe Kilimandjaro: atunci, în afara unui antrenament şi unei pregătiri adecvate – (care la noi nu s-a făcut) –, trebuie să-ţi asiguri un echipament adecvat care să nu te împiedice la mers, să-ţi alegi parteneri de drum care să nu-ţi fure mâncarea şi să elimini din rucsac tot ceea ce este inutil, învechit, demodat. De pildă Malaezia şi Indonezia sunt paralizate din pricina luptelor pentru putere şi succesiune; în Indonezia Guvernul s-a opus comisiei create pentru rezolvarea crizei bancare; în Rusia corupţia finanţelor este agravată de neclaritatea intenţiilor Guvernelor Primakov, Stepaşin (mai nou Putin) care jenează dialogul cu FMI şi gonesc investitorii (unele din aceste isprăvi s-au petrecut şi pe malurile Dâmboviţei!).

Reforma băncilor este obligatorie: criza internaţională a pedepsit ţările în care sistemul bancar era instabil, prost supravegheat, încovoiat de angajamente îndoelnice (vezi cazul Bancorex).

În 1999 sănătatea sistemului bancar va ajuta unele ţări emergente să ţină piept diverselor şocuri, în timp ce altele vor falimenta la cea mai mică adiere ostilă.

Şi, observatorii, atrag atenţia că, în timp ce Tailanda – care a închis jumătate din băncile sale anul trecut –, se află într-o poziţie mai bună, Coreea de Sud – care nu a decis fuzionarea sau închiderea decât a 5% din băncile aflate în dificultate – este mai prost pregătită.

Poate că, citind aceste informaţii, se vor găsi şi la noi oameni cu luare aminte care să facă la timpul potrivit tot ceea ce este necesar.

Obiective imediate...

- interviu cu dl. dr. ing. Constantin IULIAN, preşedintele Partidului PENTRU PATRIE -

- Domnule preşedinte, ce ne puteţi spune despre *Partidul „Pentru Patrie"?*

- Partidul „Pentru Patrie" este format din foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători în munţi, deportaţi şi urmaşi ai acestora şi, nu în ultimul rând, tineri cu o înaltă ţinută morală şi civică.

- Care sunt obiectivele, imediate, pentru care militează *Partidul „Pentru Patrie"?*

- Obiectivele imediate ale acestui partid le-am gândit a fi materializate în câteva proiecte de legi, legi care se cer a fi, de urgenţă, elaborate, votate şi aplicate.

- Care ar fi aceste proiecte?

- Aceste proiecte ar fi: legea de condamnare a comunismului..., legea de anulare a condamnărilor politice, pronunţate în fostele regimuri totalitare, o lege a deconspirării Securităţii, ca poliţie politică, elaborarea, nu în ultimul rând, a unei legi care să includă punctul 8 al Proclamaţiei de la Timişoara.

- Care este opinia dv., ca preşedinte al *Partidului „Pentru Patrie"*, privitoare la situaţia (actuală) deosebit de dificilă a ţării?

- Starea dezastruoasă, prin care trece ţara, se datorează faptului că nu s-a efectuat o cercetare penală a mai multor evenimente, evenimente care au întors România în urmă cu mulţi ani.

- Ne puteţi spune care sunt aceste evenimente?

-Sigur. Aceste evenimente sunt: Decembrie 1989, Mineriadele; precum şi jaful din economia naţională.

- Vă mulţumim.

A consemnat
Iulian VLAD

N. red.: Publicăm acest mini-interviu, în urma insistenţelor celui care l-a luat. Ne-am permis – ce puteam face? – să-l cizelăm cât, de cât. Pe viitor nu o vom mai face şi nici nu vom mai publica, indiferent de presiuni, materiale rău gândite, şi rău scrise, de intervievatori.

Ani de zile...

Ani de zile nedreptatea
Ţintuie dreptatea-n cui,
Duhul vorbei la răcoare,
Cu teroarea căpătâi.

Strigătul de disperare,
Între ziduri zace ascuns,
Ziua-i ca o noapte oarbă,
Cu obroc de nepătruns.

Aşteptarea cu răbdarea,
Chinuite în mod tragic,
Chiar speranţa-ntre zăbrele,
Totu-i spuză de jeratic.

Zilele-şi urmează cursul,
Într-o goană surdă, suie,
Prin potopul de urgie,
În canosa de renume.

Atmosfera de-nchisoare,
Mlaştină fără de fund,
Doamne fă-o să dispară,
Fiindcă simt că mă scufund.

Ioan D.MITREA

OLIMPICII

În seara zilei de 3 februarie a. c. într-o emisiune care s-ar fi dorit o pledoarie pentru o „mai bună utilizare a inteligenţei româneşti" am ascultat mărturiile unor tineri, premiaţi la olimpiadele lumii şi, care, în unanimitate, nemulţumiţi de ce se petrece în România, sunt decişi să părăsească ţara.

Pentru că, susţineau toţi, aici nu există condiţii nici pentru o pregătire adecvată, nici pentru desfăşurarea unei activităţi pe măsura capacităţilor lor şi nici răsplătiţi pe măsura dorinţelor. Unul dintre ei va rămâne acolo - „afară" cum se zice în argou – pentru că îşi doreşte o vilă în afara zonei poluate a oraşului şi că în România nu ar accepta să rămână decât dacă i se asigură 5000 de dolari pe lună sau plec, afirmă un altul, pentru că aici contează PCR – adică „pile, cunoştinţe, rudili" etc.

Fireşte o bună parte din reproşurile aduse stării actuale au evidente temeiuri.

Dar absolut NICI UNUL nu a afirmat că va pleca, va învăţa „afară", şi se VA ÎNTOARCE în propria ţară pentru ca să o ajute să fie altceva decât ceea ce este; de pildă să reînfiinţeze *Institutul de Matematică* distrus, de gaşca comunistă, din motive de futilitate indestructibilă (lucru despre care autorii emisiunii nu au spus o vorbuliţă aşa cum în „catalogul" celor plecaţi (sau rămaşi) în străinătate, după invazia sovieto-comunistă, au uitat oarece nume celebre – precum cel care a lăsat în Cicago chiar o catedră ce-i poară numele: Mircea Eliade). Este adevărat că cei „uitaţi" nu visau vile şi salarii ci o altă Românie!

Poate că ar fi fost bine dacă olimpicii ar fi deschis o cărţulie scrisă în 1933 şi semnată de Corneliu Zelea Codreanu şi ar fi meditat asupra celor 6 legi fundamentale: a DISCIPLINEI, a MUNCII (răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea legiunii şi la înflorirea ROMÂNIEI); a TRECERII (vorbeşte puţin: tu făptuieşte, lasă-i pe alţii să vorbească); a EDUCAŢIEI pentru că trebuie să devii altul; a AJUTORULUI RECIPROC care-ţi cere să-ţi ajuţi fratele căzut în nenorocire şi, în fine, a ONOAREI. Pentru că decât să învingi printr-o infamie mai bine să cazi, luptând, pe drumul onoarei.

Nu cumva olimpicii noştri ne părăsesc pentru că nimeni nu le-a spus că înflorirea României este mai necesară şi mai importantă decât o vilă sau 5000 de dolari pe lună; că nu-i suficient să ai ci trebuie să FII; şi că, mai presus de orice, este strădania întru „biruinţa creştină în om în vederea mântuirii lui".

Şi nu cumva tot ceea ce se întâmplă azi se datorează, aşa cum nota Căpitanul în cartea sa în *„Însemnările de la Jilava"*, unor „absenţe" ce s-au agravat în ultimii 50 de ani – şi anume o elită preoţească care să fi păstrat şi transmis focul sacru al vechilor creştini şi a unei şcoli de mare înălţime şi de mare moralitate creştină?

Iar vorbele spuse de copii – minune a României în acea seară de februarie- nu sunt decât reflexul „marilor absenţi"?

febr. 1999

P. S. M.

P.S.:Nici în august nu s-a schimbat situaţia.

NAVA UNUI TAINIC VIS

A pornit pe căi, năucă,
o nălucă -
nava unui tainic vis,
Venus, cerul i-a deschis,
în spre larguri s-o conducă.

Un lăstar îi duce trena
şi migrena
el e singur călător,
pe deasupra lui, un nor
îşi arată, negru, jena.

De pe ţărm o mână albă,
ca de nalbă,
îl sărută pe furiş
Luna pare luminiş,
calea robilor o salbă.

E aşa pustie marea,
depărtarea,
pretutindeni numai van.
Fuge Eol în rădvan,
uraganic, cu-ntristarea.

Când deodată faţa lui
şi-a genunii,
se întunecă-n prăpăd,
zeci de flăcări se repăd,
spre năluca prinsă-n funii.

Cad în mrejele scânteii
funigeii,
cerul seamănă blestem,
până şi ciulinii geme
sub călcâiul Salomeii.

Doamne, oare cât dura-va
toată slava
unui trăznet dinspre nord?
Steagul cade peste bord,
hai, matroz, opreşte nava!

Dar izbind-o-n bot furtuna,
căpcăuna,
prora-n două s-a desprins.
Iată, farul i s-a stins,
poate, pentru totdeauna.

Vântu-ngână printre valuri
madrigaluri,
chiar şi norii s-au ascuns,
noaptea, doliu nepătruns,
se ridică de pe maluri.

Ce zborşită-i fruntea plină,
de stricnină,
a semeţului Neptun
ochii bietului lăstun
par un zâmbet de sulfină.

Iar pe ţărm nici o citire
din psaltire,
nici măcar un paraclis;
Nava unui tainic vis
a rămas doar amintire...

V. BLĂNARU – FLAMURĂ

DAVOS

Fiind ei dotaţi mai ales cu piatră seacă, Elveţienii au reuşit, folosind şi o vorbă românească, „să scoată bani, din singura materie disponibilă": şi, ani de zile, şi-au folosit Alpii ca să-i vindece pe tuberculoşi. Sanatoriile erau celebre, iar cel de Davos a fost imortalizat de Thomas Mann în al său *„Munte vrăjit"*.

Muntele vrăjea mai ales buzunarele ofticoşilor şi mai puţin sănătatea lor. Iar vraja, ca orice vrajă, s-a dus când au apărut nişte medicamente eficace şi care ar fi putut vindeca oriunde; cu două condiţii: bolnavii să aibă ceva minte şi medicii suficientă pricepere.

Elveţienii s-au trezit cu sanatoriile pustii, dar fiind ei ceea ce sunt, s-au pus repede pe treabă şi le-au transformat în „centre internaţionale de palavrageală şi clevetire" politico-economică. Sunt invitaţi şefi de state, stăpâni de imperii, ingineri financiari, speculanţi de tot soiul; se ţin discursuri; se beau tării; şi se fac planuri; pe care nimeni nu le respectă. Totul durează câteva zile. Şi se reia la anu'!

Iar atunci când trei tineri întreprinzători, doi bărbaţi şi o femeie au apărut propunând reforme structurale, justificate de faptul că, „modelul economic şi social, conceput după război, şi-a sfârşit viaţa sa utilă", *toţi au bătut din palme pentru că* şi, de aceea, azi, Europa suferă din pricina unui sistem economic „sclerozat şi osificat", iar apariţia monedei unice –"euro" – deşi un lucru bun, el rămâne doar un instrument insuficient pentru ca marile ţări ale Uniunii Europene să facă faţă provocărilor secolului XXI.

De aceea, cei trei, pentru a urmări modul în care ţările Europei reuşesc sau nu să facă faţă viitorului au prezentat un clasament ale cărui criterii sunt: vitalitatea şi durabilitatea creşterii economice, dezvoltarea personală şi egalitatea, mediul afacerilor, pregătirea pentru viitor.

Fiecare dintre ţările Uniunii au fost regrupate în funcţie de aceste patru criterii şi evaluate în funcţie de 11 indicatori – măsuraţi de OCDE, Eurostart şi Naţiunile Unite.

Rezultatele sunt surprinzătoare: sunt prost plasate marile ţări – precum Marea Britanie locul (7), Franţa (9) – mai ales din pricina slabei preluări de noi tehnologii – Germania (11) şi Italia (15).

Cele 11 criterii reţinute au fost: creşterea medie pe ultimii 10 ani, PIB pe locuitor, procentul poluării, şomajul celor sub 25 de ani, speranţa de viaţă, costul sistemului de sănătate per locuitor, partea populaţiei care trăieşte cu mai puţin din jumătatea salariului mediu, impactul crimei în afaceri, numărul conexiunilor pe Internet, raţia de creştere a numărului pensionarilor între 1995-2020, nivelul educaţiei pe tranşă de vârstă.

Să nu vă imaginaţi că propunerea ar fi devenit obligatorie pentru vreunul dintre vorbăreţii adunaţi la Davos. Nu. Poate că acesta ar trebui să fie primul pas ca România să se înscrie pe orbita progresului: portretul ţării în funcţie de aceste 11 criterii. Evoluţia lui trebuie urmărită anual şi dată publicităţii nu doar pentru a ne satisface curiozitatea ci mai ales, pentru a se stabili cauzele eşecului şi pe cei implicaţi în nerealizări.

Fără să uităm vreodată - cum prea adesea până acum-că fiecare dintre noi este „paznicul fratelui său"!

P.S.M.

Întoarcerea fiului risipitor

Mi-am risipit pe steii năprazníci tinereţea
Şi vin cu amintirea închisă-n răni, sub zale;
Dar anii mei, din bezne şi-au înălţat zvelteţea:
Coloane pentru templul luminii, ireale.

Şi nu-mi păsa, din viaţă când le vedeam cum muşcă
Întărâtate, rele, dihăniile toate.
Din plosca îndrăznelii îi mai trăgeam o duşcă,
Să dau de-a berbeleacul orâduiri netoate.

Am năzuit limanul de-azur şi e tot una
De-am fost învins, ori dacă-am ieşit biruitor-
Ce-am zis: Pornesc în lume să-mfrunt pe culmi furtuna,
Idealurilor vieţii să nu rămân dator.

Şi acum, de voi aproape-s, întors să fac popas
La capătul acesta de zbucim şi-alergare-
Dar nu tăia, o, tată, viţelul cel mai gras !
N-aş vrea din nou s-ăl supăr pe fratele cel mare

Ce-a sârguit întruna agonisind avere,
Chivernisit, cuminte, plecat sub vremi şi legi-
Ci, eu, din toate, numai atât aveam a-ţi cere:
Să-mi ierţi risipa multă şi să mă înţelegi.

Aiud, 1964

Constantin - Aurel DRAGODAN

ÎNDEMN

Membri ai Partidului PENTRU PATRIE din Bucureşti şi din ţară, care doresc şi pot, sunt invitaţi la muncă pe şantierul din str. Veseliei nr. 21, sector 5, Bucureşti. Aici a început construcţia Sediului Central al Partidului PENTRU PATRIE.

Vă aşteptăm!...

(urmare din pag. 4)

În ceea ce ne priveşte, facem apel la presă şi la opinia publică, minţită şi rău informată, să înceteze cu adversitatea şi denigrarea noastră, cu orice preţ, apreciind că de 50 de ani ne urmăreşte reaua credinţă şi calomnia, fără ca nimeni să ne cunoscă, să ne apere, ori noi să ne putem apăra. Considerăm aceasta o chestiune minimă de probitate, cavalerism şi eleganţă morală, în lupta politică. Cumplita sărăcie, incertitudinea, corupţia, degradarea morală, şomajul, implică, din partea tuturora, înţelepciune politică, omenie şi dragoste pentru Neam şi Ţară, spre a depăşi neîncrederea poporului în el însuşi şi a străinătăţii în capacitatea noastră de a exista ca Stat Unitar, Indivizibil şi Suveran şi de a redresa prin muncă, economie şi cinste, în locul ce ni se cuvine, în rândul ţărilor civilzate ale lumii"...

♦ *Cu privire la program:*

„Întreg programul de guvernare al unei societăţi organizate, adică al Statului de Drept este confruntat cu echilibrul dintre principiul autorităţii şi cel al libertăţii. Autoritatea vrea să stăpânească. Libertatea tinde a i se opune. De aici un conflict continuu. A sprijini excesiv Autoritatea se ajunge la tiranie. Libertatea exagerată duce la răzvrătire, la anarhie. Menţinerea echilibrului dintre ele e în funcţie de forma de guvernământ, de onestitatea, înţelepciune, competenţa şi patriotismul partidelor politice, ce nu pot de altfel exista decât într-o democraţie reală" ...

♦ *Iată şi încheierea acestui mesaj:*

„Ascultaţi, vă cheamă oameni din mijlocul vostru, ce au suferit ca şi voi pentru adevăr, dreptate şi credinţă. Nu vă cer pentru ei nici putere, nici bani, nici onoruri ci numai apărarea sufletului, pământului şi Cerului nostru.

Dumenezeu să Ne binecuvânteze!"

Semnează Consiliul Politic al *Partidului „Pentru Patrie"* la data de 20 iulie 1993 (Subsemnatul nu era în partid în vremea aceea).

Mesajul de atunci este valabil cred şi astăzi.

Evident, că, acţionăm şi în prezent pe un teren ostil. Nu trebuie să renuţăm, cum am mai spus, la luptă, dar se impune să ţinem seama de realităţile care ne înconjoară. Aici este greutatea, dar şi frumuseţea luptei. Să căutăm greul şi să ne măsurăm cu el.

Populaţia ţării este satanizată, în mare parte, iar noi ne implicăm cu toată energia în procesul de desatanizare. Acesta este marele nostru rol la ora aceasta, aş putea spune chiar, rolul istoric al *Partidului Pentru Patrie* . Restul este de ordin secundar. Acest partid trebuie să slujească Neamul în ceea ce are el mai periclitat la ora aceasta: SUFLETUL.

Având posibilitatea să se organizeze în întreaga ţară, şi aceasta oficial, partidul poate acţiona în sensul arătat mult mai bine decât grupările mici, chiar dacă acestea sunt formate din oameni cinstiţi şi capabili. Partidul oferă posibilitatea legală de a schimba, în bine, fără violenţă, ceea ce se cere imperativ schimbat pentru a salva în primul rând Sufletul Neamului Românesc. Reflectaţi, vă rog, şi la acest aspect.

RĂSPUNSURI LA SCRISORI...

Altă afirmaţie, alt reproş:

♦ „Doctrina *Partidului Pentru Patrie* rămâne ceţoasă - cel puţin la nivel de percepţie publică - întrucât *Partidul Pentru Patrie* nu-şi revendică apartenenţa la Mişcarea Legionară şi nici nu-şi afirmă esenţa doctrinară ca fiind extrasă din cea a mişcării, ci se declară formaţiune politică de orientare *naţional-creştină* (s. red.) - noţiune care lasă electoratul nedumerit sau impasibil, în actualul context politic din ţară (când există atâtea formaţiuni care se pretind naţionale şi creştine sau democrat-creştine şi numai în acest spirit nu se manifestă)".

De nenumărate ori în şedinţe ale Consiliului Director, dar şi în şedinţe publice (Târgovişte, Rădăuţi, Rm. Vâlcea, ş.a.), am făcut precizarea că *Partidul Pentru Patrie* doreşte să devină expresia politică a Mişcării Legionare. Mai mult, în *Curierul Informativ* nr. 29 - 30, din noiembrie-decembrie 1997, oricine putea citi în pg. 6, la rubrica *„Informare"*, următoarele:

„Declararea identităţii este solicitată cu insistenţă de unii membri ai *Partidului Pentru Patrie.* Nu este nici un secret, mai mult, cu mândrie afirmăm public că acest partid încearcă să pună în practică doctrina legionară în interesul societăţii româneşti actuale. Pentru viitor, acest partid ar dori să devină chiar expresia politică a Mişcării Legionare, dar aceasta numai dacă el se va face vrednic de o recunoaştere unanimă din partea elitei româneşti, a elitei luptătoare".

Se explică acum de ce am spus că *Partidul Pentru Patrie* DOREŞTE să devină expresia politică a Mişcării Legionare.

Când a fost formulată cererea de înscriere a partidului la Tribunalul Municipiului Bucureşti, cerere semnată de NISTOR CHIOREANU (acesta fiind locţiitorul lui NICOLAE PĂTRAŞCU, numit, după război, de Comandantul HORIA SIMA în funcţia de comandă în ţară), s-a cerut înscrierea *Partidului „Totul Pentru Ţară"*, care se ştie că, încă de pe timpul Căpitanului, se recomanda ca expresie politică a Mişcării Legionare. Tribunalul Muncipiului Bucureşti a refuzat această înscriere tocmai pentru motivul că *„Totul Pentru Ţară"* a fost expresia politică a Mişcării Legionare şi deci considera că nu poate intra în categoria partidelor istorice legalizate după Revoluţie.

Total incorectă şi imorală a fost această atitudine, exprimată, de procurorul de şedinţă, de la aceea vreme.

În urma incidentului rezulta că întâi trebuie elucidat dreptul la legalitate a Mişcării Legionare şi apoi a partidului ca expresie politică a Mişcării.

Să nu uităm că acest eveniment se petrecea când la conducerea ţării se afla eşalonul doi al comuniştilor din România, în frunte cu Ion Iliescu.

Din nefericire situaţia a rămas aceeaşi şi după aşa zisa „SCHIMBARE", din 1996, deoarece actualul regim a lăsat în vigoare *Legea Siguranţei Naţionale* (nr. 51/91), o lege nonconstituţională, la care însă fac trimiteri, în diferite

(continuare în pagina 20)

(urmare din pagina 19)

interpretări, toţi procurorii cărora li se cere să se pronunţe asupra dreptului la existenţă, legală, a Mişcării Legionare (Procesul durează de mai mulţi ani fără să se fi ajuns la o sentinţă definitivă).

După cum se vede statutul politic al Mişcării Legionare, la această oră, este incert. Din acest motiv, pentru a nu fi acuzaţi de încălcarea *Legii Siguranţei Naţionale,* lege interpretată în fel şi chip de jurişti care, în mare parte, sunt de provenienţă comunistă şi neocomunistă, până la clarificarea problemei, clarificare pe care o urmărim cu toată atenţia, noi ne pronunţăm că: DORIM să devenim expresia politică a Mişcării Legionare.

Până când această problemă se va rezolva, în sens favorabil, conform Constituţiei, şi principiilor de drept, *Partidul Pentru Patrie* nu stă inactiv. El face toate demersurile necesare, ca, pe cale legală, să se ajungă la o iniţiativă parlamentară, în sensul modificării *Legii Siguranţei Naţionale,* iniţiativă care va fi susţinută, după aceea, prin toate mijloacele legale de partidul nostru.

În concluzie, doctrina nu este „rămasă ceţoasă", iar partidul nu-şi renegă originile, doar că nu face aceasta ostentativ, bătându-se cu pumnul în piept.

♦ Citim mai departe în scrisoarea tânărului de la Bacău:

„Organizarea *Partidului Pentru Patrie* este slabă. Există judeţe (cum este şi Bacăul din păcate) unde membri îi numeri pe degete. Una dintre cauzele slabei aderenţe la *Partidul Pentru Patrie* este deficitul de imagine".

Desigur, „deficitul de imagine" poate fi o cauză a slabei aderenţe la *Partidul Pentru Patrie.* Dar cum se elimină această cauză? Pot oare cei câţiva oameni din Consiliul Politic să creeze o imagine favorabilă dacă nu sunt ajutaţi de cei din teritoriu ?

Bani nu avem, ca să deschidem, cu ei, uşile redacţiilor unor ziare sau posturi de radio şi televiziune. Ne rămân la dispoziţie doar căile garantate şi oferite de lege.

Se ştie că un partid, dacă ajunge partid parlamentar, este solicitat de ziarişti fiindcă devine un factor de decizie în adoptarea legilor. Mai mult, posturile naţionale de radio şi televiziune oferă, cu regularitate, tot în baza legilor în vigoare, timpi de antenă în care aceştia pot să ia atitudini în diverse probleme şi să-şi construiască astfel o imagine favorabilă în faţa electoratului. Dar, mai mult, tot prin lege, un astfel de partid primeşte şi fonduri de la buget pentru aşi desfăşura activitatea, în care un loc principal îl constituie propaganda prin care se creează imaginea de care se face caz.

Deci calea sigură, legală şi morală ar fi să facem cu toţii eforturi să devenim partid parlamentar. Aceasta presupune sacrificii: să mergem prin sate, comune, oraşe pentru a sta de vorbă cu oamenii, să le spunem cine suntem şi ce vrem în scopul de a le obţine sprijinul.

O altă cale ar fi să organizăm *Tabere de Muncă* prin care să reparăm o casă a unui om nevoiaş, un pod stricat dintr-un sat, o şcoală, o biserică. Dar câte nevoi au cei mulţi ! Un astfel de efort trebuie făcut de marea majoritate a membrilor, nu de cei câţiva din Consiliul Politic.

Sunt foarte curios să ştiu câte *Tabere de Muncă* a organizat dl. C.T. din Bacău sau dacă a participat la cele organizate de alţii?

Oare împiedecă cineva o filială sau un grup dintr-o filială să pornească o astfel de acţiune? Eu cred că numai prin asemenea eforturi vom creea imaginea dorită. Aşa au procedat înaintaşii noştri şi nu au greşit. Au rămas în memoria semenilor ca oameni de acţiune, capabili de sacrificiu pentru binele celor părăsiţi de guvernanţii care le cereau voturile şi birurile. Să învăţăm de la ei, de la înaintaşii noştri cum se creează imaginea şi să le urmăm exemplul.

♦ *Alt reproş al tânărului nostru:*

„În condiţiile actualului ritm de organizare şi de dezvoltare, *Partidul Pentru Patrie* nu are nici o şansă ca măcar să-şi strecoare câţiva reprezentanţi în structurile de putere locale sau centrale".

Îmi pare rău, dar trebuie să constat neîncrederea tânărului nostru în lupta pe care s-a angajat să o ducă.

Ritmul este cel pe care suntem capabili să-l susţinem. Unele judeţe au un ritm în creştere, altele bat pasul pe loc, iar altele au arătat entuziasm la început şi apoi au bătut în retragere. De la *Centru* sprijinim toate filialele, fără preferinţe, dar se ştie că omul sfinţeşte locul. O filială, cunoscând condiţiile locale, îşi elaborează strategia proprie şi acţionează conform ei.

Fiecare ştie ce are de făcut, totul e să pornească la treabă *şi să se ţină de ea.*

Odată intrat în acţiune un grup dintr-un judeţ trebuie să persevereze şi să nu părăsească poziţia pe care a cucerit-o. Altfel, totul apare ca o strădanie fără sens, încurcând, derutând chiar şi pe alţii.

Dacă un şef de judeţ cheamă toţi membrii valizi la ordine şi împarte judeţul în „trasee", dând fiecăruia câte unul, după scurt timp se poate vedea care şi câtă putere de sacrificiu are. Roadele obţinute sunt singurele care pot ierarhiza oamenii în activitatea pe care o desfăşoară.

29. 07.1999

(va urma)

PP

Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector : Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede : Sile IORDACHE
Tehnoredactare: Elena SORA
Administraţia (610. 46.71):Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul „PENTRU PATRIE"– C.P. 8-27, Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
telefon: 223.84.60
I.S.S.N.: 1224 - 5852